

dig. Naar jeg bliver saa fjollet, er det blot, fordi jeg holder saa vanvittig meget af dig.“

Han havde prøvende taget hendes ene Haand. Da hun lod ham beholde den, trykkede han den henrykt til sin Mund. Med Kærtegn og indsmigrende Ord søgte han at gøre sin Uret god igen og faa hende til at smile. Han vidste ikke, at hun i ensom Fortvivlelse græd over sig selv og sit forspildte Liv.

VII.

Ved et af de høje Palæ-Vinduer i sin Stue sad Gros-serer Søholm sørgmodig sammensunken i en Rullestol, graa i Ansigtet, ubarberet og med æggegule Levninger af sit Morgenmaaltid i Mundvigene. Under de tunge Øjenlaag, hvoraf det ene næsten var lukket til, bevægede Pupillerne sig uroligt frem og tilbage som Dyr i Bur. Hundefrygten i hans Sind gjorde dem mørke og unaturligt store trods det Styrtebad af Sol, der strømmede ned over ham.

Den foregaaende Aften, da Tjener Rasmussen læste Avisen højt for ham, havde han faaet en alvorlig Rystelse ved at høre, at den nylig afdøde P. Christian Jørgensen, en ubetydelig Hørkræmmer paa Vestergade, havde testamenteret hundrede tusinde Kroner — over Halvdelen af sin Formue — til Missionen.

Han havde ganske vist selv et Par Gange i Vinterens Løb betænkt Kirken med Gaver. Men ved denne Meddelelse vaklede hans Tillid til, at hans Regnskab med